

врагъ. Ты не можѣ да прѣтърпи тѣжъ раздѣлѣ, и скоро умрѣ. Азъ живѣяхъ при кдинѣ калугеринѣ, кой-то ми бѣше учитель; обыкнѣхъ ученѣ-то като майкѣ. Учитель-атъ ми бѣше иконописецъ и ваителъ, скоро покхъ азъ него-во-то искусство, и надварихъ учителя си. Пакъ другы мя учаше да свирѣ и да пѣѣ. Тамъ ся запознахъ азъ съ Обрени, братанеца на настоятель-атъ. Свято Писанѣ бѣ умирило душѣ-тѣ ми и срдце-то ми, и азъ оставихъ на Бога Той да отвърне Симеону за майчинѣ скрѣбъ и за мене, дето мя отхвѣрли отъ прикметво, але за пагубѣ на душѣ-тѣ ми въ книгохранилището на учителя ми помежду пшеницѣ-тѣ намирахъ ся и плѣвелы — книгы безбожны, книгы съ мѣдрованѣ богопротивно — Чаровникъ, Коледникъ, Пѣтникъ и Двѣнайсять звѣзды, за пагубѣ на безумны, кой-то вѣрватъ влѣшбѣ, призываватъ бѣсовы на помощь, тѣкуватъ сны и трѣсѣтъ днѣ-тѣ на рожденѣ-то си. Отъ тия книгы почерпнѣхъ азъ много тайны на природѣ-тѣ, але когы въ кдинѣ наукѣ нѣма вѣрѣ въ Бога, кой-то ѣ създалъ сичко за благо, ты ѣ дявоlesко орудикъ, ножъ въ рѣцѣ на лошь челякъ, сила въ тѣло на насилникъ.